

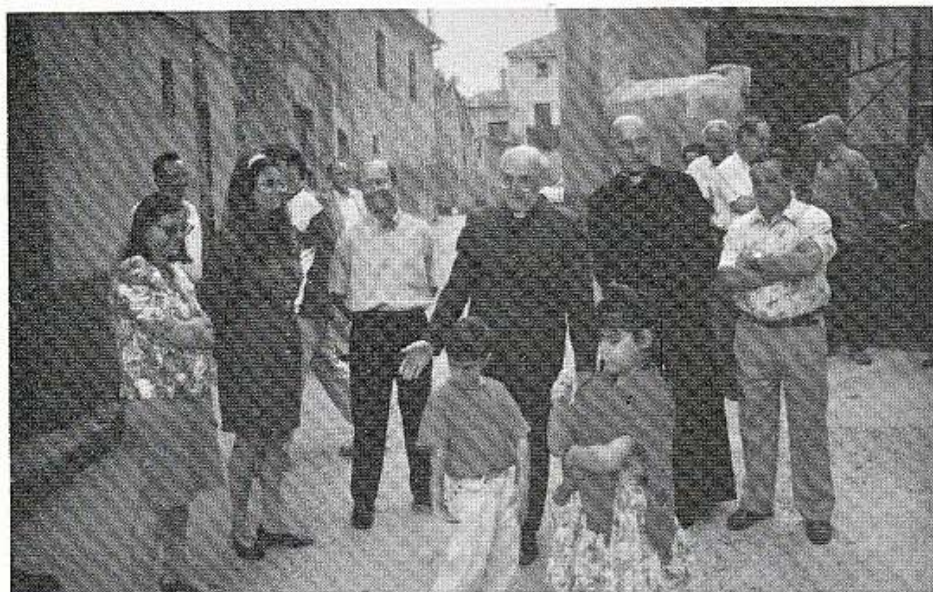
CREIXELL '92

Els de Creixell varen començar l'any 1992 amb una il·lusió: seria l'any de la restauració del retaule i del nou altar, la reforma central i senyera de la capella que estava pendent. Una fita: la romeria del mes de maig que aquest any seria l'últim dia del mes ja que en aquest dia s'hi esqueia l'últim diumenge que és quan se sol fer.

Ja tenien a punt un pintor competent per restaurar el tipus de decoració que hi ha en el retaule; calia dissenyar el nou altar i moure tot el voluntariat. Tot això suposava diners, molta feina i molta pols però la il·lusió era més gran i va superar tots els inconvenients.

La missa de cada any el divendres abans del Ram, commemoració de la Mare de Déu dels Dolors, es va celebrar estant la capella empantenegada per les obres i amb la bastida dels pintors. En esgavellar l'altar vell que era d'obra es va guardar la pedra de la mesa, una antiga llosa sepulcral, i es va col·locar a l'entrada de l'esglésiola formant part del paviment considerant que per la seva inscripció era un document que valia la pena conservar.

Va sortir el programa de la Setmana Santa i del Temps de Pasqua i ja anunciava la inauguració de les obres el dia de la Romeria, el diumenge dia 31 de maig. S'anava acostant el dia i va créixer l'interès per deixar-ho tot a punt i bé en saber que el senyor Bisbe presidiria aquella celebració i que beneïria el nou altar, ja que en ser assabentat dels preparatius, va manifestar el seu desig de venir a conèixer Creixell i d'unir-se al poble per honorar d'una manera especial la Mare de Déu en l'últim dia del mes de maig que és el mes de Maria.

El dia abans de la festa, a la tarda, mentre a la capella un grup de persones tenia cura d'enllestir-ho tot, es posaven els rams de flors, es provaven els altaveus..., va caure un xàfec tan copios que l'aigua corria amb gran abundància per tots els voltants i, tot el mateix dia, els núvols varen presidir el cel, però, gràcies a Déu, no va ploure fora de quatre gotes suaus i comptades cap al final de la celebració. L'endemà va ploure quasi tot el dia.

El dia de la celebració, una estona abans, la romeria formada per totes aquelles persones que venien de Borrassà dient el Rosari i acompanyant la imatge de la Mare de Déu, que al final, com cada any, seria sortejada entre els assistents, arribava a la Capella mentre la campana repicava i es cantava la Salve. Uns minuts abans de començar, envoltat per un sonor i afectuós aplaudiment feia la seva entrada el senyor Bisbe de Girona, monsenyor Jaume Camprodon i Rovira. Era un dia memorable. Ni els més grans de Creixell recordaven haver vist mai al senyor Bisbe allà i tots plegats veien així coronat tot el seu esforç i la seva il·lusió restauradora.

Va començar la solemne celebració eucarística amb els cants del cor parroquial reforçat amb components del cor d'Ordis i de Vilamalla, cants que seguien la majoria del poble. Després de l'evangeli el senyor Bisbe es va dirigir al poble en l'homilia manifestant la seva satisfacció per les millores realitzades i felicitant a tots els que les havien fet possible i després es va estendre comentant l'Avemaria i algú va dir que no havia sentit mai fer-ho amb paraules tan senzilles i convincents.